

RS

حزب الله تهدید جنگ تمام‌عیار با اسرائیل را دست‌کم می‌گیرد

درحالی‌که جنبش حزب‌الله لبنان و اسرائیل به‌تدریج حملات فرامرزی خود را تشدید کرده‌اند، تا الان شرایط نسبتاً تحت کنترل قرار دارد و از وقوع جنگی تمام‌عیار اجتناب شده است. اما این برخوردها از زمان شروع آخرین دور درگیری‌ها ممکن است با سخت‌ترین آزمایش خود روبه‌رو شده باشند. این رویه شامل کشتار طالب عبدالله در انفجاری شبانه است که طبع گزارش‌ها رده‌بالاترین فرماندهی بود که از زمان هفتم اکتبر کشته شده. براساس گزارش‌ها، حزب‌الله با ارسال رگبار موشک‌هایش به شمال غزه واکنش نشان داده است. تا حالا مقامات حزب‌الله معتقدند که تشدید درگیری امکان‌پذیر نیست. واکنشگنم به‌منو به‌نوبه خود برای تحت کنترل نگه داشتن شرایط تلاش می‌کند. باوجود تهدیدهای اخیر اسرائیل مقامات حزب‌الله استدلال می‌کنند که وقوع جنگ تمام‌عیار بین لبنان و اسرائیل غیرمحتمل است. به گفته نماینده حزب‌الله که به‌شراط ناشناخته ماندن با اندیشکده ریسپانسیبل استیکرفت صحبت کرده، بیانیه‌های اخیر اسرائیل بیشتر برای سروصدا کردن است تا تغییر حتمی استراتژی به‌سوی عملیات نظامی پرهزینه. این مقام با اشاره به اینکه اسرائیل همچنان تصمیمی برای تغییر رویکرد خود نسبت به لبنان نگرفته، می‌گوید: «تهدیدهای بسیاری صورت گرفته. در عمل احتمال وقوع جنگی تمام‌عیار افزایش نیافته است.» به‌رغم این تخمین‌ها، حزب‌الله اخیراً از توانایی‌های نظامی جدیدی رونمایی کرده که به‌نظر برای بازدارندگی بیشتر اسرائیل برای آغاز کمین نظامی گسترده‌تر طراحی شده‌اند. این جنبش با پهبادهای کامیکاره دوقلو شهر «حرفیش» را در شمال اسرائیل مورد هدف قرار داده که به گفته‌شدن دست‌کم یکی از سربازان اسرائیلی منجر شده است. اما شاید بزرگترین توسعه نظامی حزب‌الله زمانی بود که اعلام کرد جت‌های اسرائیلی را هدف قرار داده است. این گروه شیعه در بیانیه اعلام کرد که موشک‌های ضدهوایی را به سمت جت‌های ارتش دشمن که حریم هوایی لبنان را نقض کرده‌اند، پرتاب کرده و آنها را مجبور به عقب‌نشینی کرده است. ارتش اسرائیل استفاده از این موشک‌ها توسط حزب‌الله را تایید کرده اما می‌گوید که جت‌هایش هیچ‌وقت تهدید نشده‌اند. درحالی‌که حزب‌الله ادعا می‌کند پهبادهای اسرائیلی را در درگیری‌های اخیر مورد هدف قرار داده و آنها را از بین برده، این اولین باری است که به سمت هواییماهای باسنزین شلیک کرده که نشان می‌دهد در زرادخانه‌های خود ابزار لازم برای تضعیف عملیات‌های جنگی اسرائیلی در صورت درگیری گسترده‌تر را در اختیار دارد. در این میان، کارشناسان نظامی می‌گویند که این گروه شیعه تلاش کرده به اسرائیل نشان دهد که در صورت گسترده‌تر شدن درگیری، عملیات نظامی‌شان با محدودیت‌های بی‌سابقه‌ای روبه‌رو خواهد شد. ایلاس فرهت، ژنرال بازنشسته ارتش لبنان در گفت‌وگو با اندیشکده RS با اشاره به اینکه جت‌های اسرائیلی ممکن است مجبور شوند در ارتفاعی بالاتر از ۸ کیلومتر پرواز کنند تا از برد موشک‌های حزب‌الله دور بمانند، می‌گوید: «پیام این است که اسرائیل کنترل کامل آسمان‌ها را در اختیار ندارد. این موضوع باعث می‌شود جت‌های جنگی نتوانند پوشش هوایی لازم را برای سربازانی که از طریق حمله زمینی وارد سرزمین‌های لبنان می‌شوند، فراهم کنند.» مهم‌تر از آن عملیات زمینی به جنوب لبنان یکی از ملزومات حمله گسترده‌تر به حزب‌الله است. از سوی دیگر راست‌های افراطی در دولت اسرائیل به‌دنبال جنگ با لبنان به‌منظور نابودی حزب‌الله بوده‌اند. ایتمار بن‌گویبر، وزیر امنیت ملی و بزلال اسموتیچ، وزیر دارایی از جمله مقاماتی هستند که خواستار حملاتی گسترده‌تر بوده‌اند. بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل هم در این راستا تهدیدهایی کرده است. او هنگام سفر به سرزهای شمالی اسرائیل از آمادگی کشور برای «عملیاتی بسیار شدید» گفت ووعده داد که‌برای بازگرداندن آرامش به مرزهای شمالی از هرگونه ابزاری استفاده خواهد کرد. اقدامات ارتش اسرائیل در مقابل لبنان همچنان بدون تغییر باقی مانده است. عملیات جنگی بیشتر به اهداف نظامی و فرماندهان و مبارزان حزب‌الله محدود بوده و کمترین تلفات غیرنظامیان را در پی داشته است. اما زمانی‌که حزب‌الله آن طرف مرز اسرائیل را هدف قرار داد، اسرائیل در واکنش از گاز سفر استفاده کرد. واکنشگنم هم به‌نوبه خود تلاش‌هایش برای جلوگیری از درگیری گسترده‌تر در مرز لبنان و اسرائیل را افزایش داده است. براساس گزارش‌های رسانه‌های لبنانی، مقامات آمریکایی با مقامات رده‌بالای اسرائیلی تماس گرفته‌اند تا مانع تشدید درگیری‌ها شوند. براساس گزارش آکسیوس، مقامات آمریکایی به اسرائیل هشدار داده‌اند که حتی چنین عملیات‌های محدودی می‌تواند جرعه درگیری گسترده‌تری را رقم بزنند که پهای ایران و دیگر گروه‌های متحد در یمن و عراق را به آن باز کند.

بین‌الملل

نور شرودر

خبرنگار اَشپِیگل

جواد صخیر عبید، در ابتدا نمی‌خواهد از آنچه بر سرش آمده حرفی بزند، می‌گوید خجالت می‌کشد. سپس، این پسر ۱۷ ساله شروع به صحبت می‌کند: «آنها مردانگی ام را ازیم گرفتند.» عبید همچنان از رفتار سربازان اسرائیلی ناراحت است: توهمین‌ها، ضرب و شتم‌ها و خشونت جنسی. او سرگذشت خود را در ملاقاتی که در «اردوگاه آوارگان دیرالبح» در مرکز نوار غزه داشتیم، تعریف می‌کند.

ارتش اسرائیل اواخر فوریه عبید را به‌همراه پدر و پنج برادرش بازداشت کرد. عبید می‌گوید سربازان تونلی را در نزدیکی خانه‌اش در زیتون، منطقه‌ای در شهر غزه کشف و فوراً آنها را دستگیر کردند. ابتدا در خانه‌ای در همان نزدیکی بازداشت بودند. پس از چند ساعت، لباس‌هایشان را از تن‌شان درآوردند و وادارشان کردند روی سوراخی روی زمین بنشینند. عبید می‌گوید سپس دست و پایشان را بستند، به آنها چشم‌بند زدند و لباس زیرش را با ابزار یی تیز بریدند و با ابزاری چوبی به او تعرض جنسی کردند. عبید به آنها التماس می‌کرده ادامه ندهند. عبید می‌گوید پس از آن او را به یک کمپ نظامی بردند و او را به‌مدت ۱۸ روز زندانی کردند. سربازان بارها و بارها او را بازجویی کردند، از او درباره اعضای خانواده‌اش، همسایگانش و حماس پرسیدند. او می‌گوید آنها بارها به سر و بالا تن‌اش ضربه زدند. عبید همچنان کابوس می‌بیند.

جزئیات داستانی را که عبید ۱۷ ساله تعریف می‌کند، نمی‌توان تایید کرد. اما روایت عبید مشابه ۶ زندانی دیگر در بازداشتگاه‌های اسرائیلی بود که اَشپِیگل پس از آزادی با آنها صحبت کرده است.

از آنجایی‌که دولت اسرائیل ورود روزنامه‌نگاران بین‌المللی به نوار غزه را ممنوع کرده، اَشپِیگل با روزنامه‌نگاران فلسطینی همکاری می‌کند. مصاحبه‌ها را همکار ما، غاده الکرد در غزه گرفته و ملاقات‌هایش با زندانی‌های پیشین مستند شده است. او به‌عنوان روزنامه‌نگار آزاد برای رسانه‌های غربی مانند شرکت پخش کننده عمومی سونیس، بی‌بی‌سی و همچنین برای کمیسیون مستقل حقوق بشر، یک سازمان حقوق بشری فلسطینی کار می‌کند. هویت مصاحبه‌شوندگان و همچنین اعتبار روایت‌هایشان صحت‌سنجی شده‌اند. علاوه بر آن، اَشپِیگل گزارش‌های سازمان‌های مردم‌نهاد اسرائیلی و سازمان ملل را بررسی کرده و با اَشگران اسرائیلی، امدادگران سازمان‌های بشردوستانه و کنشگران حقوق بشر گفت‌وگو کرده است. تصویری که به‌دست آمده این است که تعرض و شکنجه زندانیان در نوار غزه سیستماتیک است. روز پنجشنبه، روزنامه نیویورک تایمز هم تحقیقاتی را منتشر کرد. یافته‌های آن عمدتاً با یافته‌های ما همخوانی دارد.

بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل بارها گفته است ارتش اسرائیل «اخلاقی‌ترین ارتش در جهان است.» این دیدگاه بسیاری از اسرائیلی‌هاست، هر چه باشد اکثریت آنها سال‌های بسیاری از زندگی‌شان را در ارتش خدمت می‌کنند. با این حال گزارش‌ها از بازداشتگاه‌ها این تصور را ایجاد می‌کند که سربازان ممکن است قوانین بین‌المللی بشردوستانه را نقض کنند. حفاظت از اَسْرای جنگی مسئله کم‌اهمیتی نیست، بلکه عنصر اصلی کنوانسیون‌های ژنو است که بعد از جنگ‌های جهانی از سوی جامعه جهانی به‌تصویب رسیده است. با این حال اسرائیل نیروهای حماس و دیگر گروه‌ها را «مبارزان غیرقانونی» می‌داند: از آنجایی که این درگیری ماهیت بین‌المللی ندارد و چون این مبارزان از قوانین جنگ تبعیت نکردند، طبق این استدلال اسرائیلی‌ها می‌توانند حقوقی را که به‌طور معمول به زندانیان جنگی اعطا می‌شود از آنها سلب کنند.

اتهامات مربوط به شکنجه و کشته‌شدن زندانیانی می‌تواند نقشی در پرونده دیوان کیفری بین‌المللی یا ICC بازی کند. دادستان کل دیوان برای رهبران حماس و برای نخست‌وزیر نتانیاهو یوآف گالات، وزیر دفاع، به دلیل ارتکاب جرم در جنگ غزه حکم بازداشت صادر کرده‌اند. تصاویر بازداشت‌های دسته‌جمعی در شمال نوار غزه برای اولین بار در ماه دسامبر در شبکه‌های اجتماعی منتشر شدند. این تصاویر مردان نیمه‌برهنه چشم‌پننده رادست‌بسته‌نشان می‌داند که روی زمین زانو زده‌اند و در داخل زندانی سرهم‌بندی شده در استادیوم فوتبال شهر غزه و پشت کامیون‌های نظامی فشرده شده بودند. یکی از زندانیان به روزنامه تایمز اسرائیل درباره رفتار سربازان می‌گوید که با آنها مثل چهارپایان بر خورد می‌کردند: «ما می‌توانستیم تنفرشان را احساس کنیم.» اکثر بازداشت‌شدگان را به پایگاه نظامی سدی تیمن یا Sde Teiman در نزدیکی بن‌رشوا، حدوداً ۳۰ کیلومتری شرق نوار غزه می‌برند. پایگاهی نظامی که پس از حمله خونبار حماس و دیگر گروه‌های تروریستی به اسرائیل در هفتم اکتبر، به‌بازداشتگاه مرکزی برای زندانیان غزه گسترش پیدا کرد. تصاویر ماهواره‌ای که به‌بار امسال گرفته‌شدند حاکی از رویش چندین ساختمان جدید در این پایگاه‌اند. به‌دنبال در خواست‌های سازمان‌های حقوق بشری، دفتر دادستانی اسرائیل این هفته بیانیه‌ای را منتشر کرد مبنی بر اینکه ۷۰۰ زندانی به بازداشتگاه‌های دیگر فرستاده شده‌اند. ۵۰۰ زندانی دیگر نیز در هفته‌های آینده فرستاده می‌شوند. قرار است حدوداً ۲۰۰ زندانی در سدی تیمن باقی بمانند.

براساس اطلاعات منابع متعدد، آزار و اذیت و شکنجه نه‌فقط در سدی تیمن بلکه به‌طور فراگیر رخ می‌دهد. یکی از دلایل آن عدم حمایت قانونی از بازداشتی‌هاست. پارلمان اسرائیل، کنست، پس از هفتم اکتبر قوانین مربوط به «مبارزان غیرقانونی» را تشدید کرده و به‌همین ترتیب ارتش اجازه دارد فلسطینی‌ها را بدون حکم بازداشت به‌مدت ۴۵ روز نگه دارد. علاوه بر آن، آنها هیچ حقی برای وکالت قانونی یا دادرسی فوری ندارند.

براساس اطلاعات منابع اسرائیلی، ۴ هزار «مبارز غیرقانونی» از

غزه در اسرائیل تحت بازداشت قرار دارند، حدوداً ۱۵۰۰ نفر از آنها هم‌اکنون آزاد شده‌اند.

اَشپِیگل با یکی از سربازان ذخیره اسرائیلی که حدود ۶ ماه پیش در سدی تیمن خدمت کرده، گفت‌وگو کرده است. او در خواست کرده ناشناس باقی بماند اما اَشپِیگل هم نام او را می‌داند و هم عضویت او در آن واحدی که در سدی خدمت کرده و همچنین دوران خدمتش را تایید کرده است. روایت او شبیه روایت‌هایی است که در روزنامه اسرائیلی هآرتص، شبکه آمریکایی سی‌ان‌ان و شبکه ARD آلمان منتشر شده‌اند.

این سرباز می‌گوید پیش از آنکه در سدی تیمن مستقر شود از دیگر سربازان ذخیره شنیده بود: «این انتظار وجود دارد که باید زندانیان را کتک بزنید.»

او سازه‌های فلزی شیارداری را توصیف می‌کند که در آنها با استفاده از زنده و سیم خاردار سلول‌های تک‌فره ساخته بودند. او می‌گوید در هر کدام از آنها نزدیک به ۱۰۰ زندانی به‌هم چسبیده بودند. اَشپِیگل به عکس‌هایی که به‌طور مخفیانه گرفته شده‌اند دسترسی پیدا کرده که مردانی را با لباس ورزشی خاکستری، با چشم‌بند و دستان بسته نشان می‌دهد. طبق گفته‌های سربازان ذخیره اکثر آنها روی تشک‌های نازک با زمین بتنی نشسته‌اند، چندین نفر هم ایستاده و دست‌های‌شان را بالای سرشان گرفته‌اند، وضعیتی که برخی از آنها مجبور بودند چندین ساعت در آن بمانند. تصاویر ویدئویی از سدی تیمن که در گروه‌های شبکه‌های اجتماعی دست‌به‌دست می‌شوند، سربازان را در حال مسخره کردن‌شان، نشان می‌دهد. اَشپِیگل توانست این‌ها را ببیند اما برای حفاظت از منبع، از توصیف ویدئوها با جزئیات خودداری می‌کند.

سرباز ذخیره می‌گوید که زندانیان اجازه ندارند حرف بزنند یا حرکت کنند: «اگر حرکت بکنند، بیرون کشیده می‌شوند و کتک می‌خورند.» او می‌گوید مدام صدای ناله، گریه و نفس‌نفس‌زدن می‌شنیدم. سرباز ذخیره می‌گوید در داخل ساختمان، آنقدر بوی بدی می‌آمد که برخی از نگهبان‌ها ماسک می‌زدند.

او می‌گوید در بیمارستان سدی تیمن که بوی بدتری می‌آمد: «مثل گندیگی و مرگ.» بیماران به تخت‌هایشان زنجیر شده‌اند، چشم‌بند و پوشک می‌پوشند، آنها هم اجازه نکان خوردن ندارند.

سرباز ذخیره می‌گوید، پزشکان نمی‌توانستند با زندانیان زخمی ارتباط برقرار کنند: «چون هیچ کدام از آنها عربی صحبت نمی‌کردند.» به‌ندرت به آنها داروی مُسکن داده می‌شد. سرباز ذخیره می‌گوید، یک پزشک به او گفت: «این‌جا همه چیز مجاز است، اگر اشتباهی رخ دهد، هیچ اتفاقی برای شما نخواهد افتاد.» این افتخار می‌گوید این حس را داشت که در برخی پرونده‌ها حتی شیوه‌های درمانی نامناسب موردنظر بود. او می‌گوید، یکی از زندانی‌ها از او خواسته بود که اگر مجبور شود دوباره جراحی کند ماهه بپوشی را به‌میزان کافی به او تزریق کنند. این زندانی در جراحی پیشین درست وسط عمل بیدار شده بود. یکی دیگر از افراد مطلع که می‌خواست ناشناس بماند به اَشپِیگل می‌گوید که در بخش پزشکی اردوگاه «تعداد بالایی از موارد قطع عضوا مشاهده کرده است.» این منبع می‌گوید اکثر آنها دست یا پاهایشان را به‌لیل عفونت‌ناشی از بست پلاستیکی از دست داده‌د. در بسیاری از موارد، بست‌های پلاستیکی آنقدر محکم بسته شده‌اند که پوست را بریدند و زخم کردند.

یکی از پزشکانی که در بخش بیمارستان کاری کرد، پس از مدتی در مورد شرایط وخیم آنجا به مقامات دولتی شکایت کرد، قطع عضو در سدی تیمن را «روال» توصیف کرد. بیش از نیمی از بیماران به‌دلیل جراحات ناشی از بست‌های پلاستیکی تحت درمان قرار گرفتند. این پزشک در نامه‌ای که اواخر ماه مارس به وزارت بهداشت، وزارت دفاع و دفتر دادستان کل فرستاد، نوشت که به‌دلیل کار در سدی تیمن احساس می‌کند در «نقض قوانین اسرائیل» و در «هرگونه تعهد ساده به بیماران» شریک جرم است. او در این نامه می‌نویسد که ۶ هفته قبل به مقامات اسرائیلی مراجعه کرده اما هیچ تغییر قابل توجهی ایجاد نشده است. این نامه که ابتدا از سوی هآرتص گزارش شد، به‌دست اَشپِیگل رسیده است. از آن زمان ظاهراً بست‌های پلاستیکی با دستبندهای فلزی جایگزین شده‌اند. وزارت بهداشت اسرائیل به درخواست‌های اَشپِیگل پاسخی نداده است.

سفیان ابوصلاح، ۴۳ ساله، قبل از جنگ در خان یونس راننده تاکسی بود. او می‌گوید در دوران بازداشت‌اش پای چپ‌اش را از دست داده است. شبکه تلویزیونی ARD گزارش‌های متعددی را از پرونده او پخش کرده است. ابوصلاح می‌گوید، سربازان اسرائیلی پس از دستگیری‌اش در ۲۴ فوریه او را در یک پناهگاه اضطراری در

روایت روزنامه‌نگار

مشت و لگد، ق

گزارش زندانیان پیشین، افش

از ضرب و شتم، شکنجه و قطع ع

خان یونس کتک زدند و پس از آن ضربه‌هایشان را به پای مصدومش وارد می‌کردند. او می‌گوید باوجود درخواست‌های مکرر برای معالجه پزشکی، نگهبانان در سدی تیمن زمانی واکنشی نشان دادند که دیر شده بود. زمانی که او را بالاخره به مرکز پزشکی شبیبا در نزدیکی تل‌آویو آوردند، پزشک به او یک انتخاب داد: یا زندگی با پایش، ابوصلاح می‌پرسد: «کاملاتنها و ناامید بودم. چه کار باید می‌کردم؟» از او خواسته شد فرمی را که به زبان عبری نوشته بود امضا کند. او زبان عربی بلد نبود. پس از جراحی، او را به سدی تیمن فرستادند جایی که در بخش بیمارستان آن او را از داروی مسکن محروم کردند. به او عضا هم ندادند. بار اولی که تلاش می‌کند به دستشویی برود به زمین می‌خورد: «مانی که روی زمین افتاده بودم سربازها به من می‌خندیدند.»

سخنگوی بیمارستان در پاسخ به سوال اَشپِیگل گفت که درباره زندانی فلسطینی که در این بیمارستان درمان شده باشد، اطلاعی ندارد.

صخیر عبید، ۵۲ ساله، روایت مشابهی از دوران بازداشتش دارد. او پدر جوان ۱۷ ساله است که ادعا می‌کند سربازان اسرائیلی با یک تکه چوبی به او تجاوز کرده‌اند. صخیر عبید می‌گوید، در تمام مدت ۵۴ روز بازداشت‌اش چشم‌ها و دست‌هایش بسته بودند. او صورت مردانی که مرتب او را بازجویی می‌کردند و مورد ضرب و شتم قرار می‌دادند هیچ‌وقت ندیده است. او می‌گوید، زندانیان اجازه داشتند فقط یک بار در هفته حمام کنند و در بیشترین حالت فقط دوبار در روز می‌توانستند به‌دستشویی بروند. آنها اجازه استفاده از دستمال توالت و لباس عوض کردن را نداشتند. صخیر عبید می‌گوید، بیماری‌های پوستی در میان زندانیان شایع بود و به‌دلیل شرایط بازداشت به‌ندرت بهبود پیدا می‌کردند. آزار و اذیت‌ها فقط در سدی تیمن یا دیگر بازداشتگاه‌ها نبود بلکه هنگام انتقال زندانیان به بازداشتگاه‌ها هم در جریان بود. یوسف حمدیه اهل منطقه الشجاعیه شهر غزه است. او می‌گوید که در ماه مارس در بیمارستان شفا در شمال نوار غزه بازداشت شد. او و پسرانش آنجا بودند و چون یکی از پسرانش در جریان بمب‌گذاری مجروح شده بود، از ترس حملات هوایی به همراه هزاران نفر دیگر در محوطه کلینیک ماندند.

او می‌گوید که در اتوبوسی که به سمت بازداشتگاه می‌رفت، سربازان حملات بی‌وقفه‌شان را تثار او می‌کردند: «با مشت‌هایشان، چکمه‌هایشان، قندانق تفنگ و چماق‌هایشان. آنها همچنین سیگارهایشان را روی گردن زندانی‌ها خاموش می‌کردند.» حمدیه می‌گوید در بازداشتگاه یکی از سربازان در دهانش تف کرد و بعد دهانش را بست تا آن را قورت دهد. او را مجبور کردند که چکمه سرباز را بپوشد. مثل خیلی‌ها، حمدیه از ضربه خوردن در آلت تناسلی‌اش و سگ‌هایی که در میان زندانیان رها می‌شدند، تعریف کرده بود. گزارش‌های سازمان ملل و دیگر سازمان‌های مردم‌نهاد اشاره می‌کنند روی بدن بسیاری از زندانی‌هایی که آزاد شده‌اند آثار گازگرفتگی وجود دارد. سفیان ابوصلاح که قطع عضو شده به‌یاد دارد که در راه برگشت از سدی تیمن به نوار غزه، به او نگفته بودند که قرار است آزاد شود. با این حال اسرائیلی‌ها ظاهراً با امدادگران در غزه هماهنگ کرده بودند چون آمبولانسی از صلیب سرخ فلسطین در گذرگاه‌های مرزی کرم‌شالوم منتظرش بود. دیگر زندانی‌های آزاد شده اما می‌گویند که سربازان اسرائیلی به سادگی در ناکجاآباد بدون هیچ حرفی رهایشان کردند و سربازان به بالای سرشان شلیک می‌کردند تا آنها را به سمت غزه برگردانند.

امدادگران آژانس امدادرسانی و کرایبی برای آوارگان فلسطینی در خاور نزدیک یا آنروا که به‌دلیل ترس از تبعات منفی احتمالی درخواست کردند ناشناس بمانند، می‌گویند که اولین گروه زندانیانی

عکس:AP